

РЕШЕНИЕ

№ 151

гр. С., 13.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Росица Н. Кокудева

Членове: Петранка Р. Прахова
Зоя Ст. Шопова

при участието на секретаря Мара Ат. Кермедчиева
като разгледа докладваното от Росица Н. Кокудева Въззивно гражданско
дело № 20215400500427 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258-чл.273 ГПК.

Постъпила е **въззивна жалба** с вх.№5385/13.09.2021г от Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР, е адрес: гр. С., бул. “Княгиня Мария Луиза“ № 46, представлявана от Деян Валентинов Моллов - директор, чрез гл. юриск. Т.Ц. против решение № 264 от 26.07.2021 г., постановено по гр. дело № 169 по описа за 2021 г. на районен съд – С.,с което е **осъдена** Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР да заплати на П. М. Т., от гр. Р., следните суми:- 2672,33 лв., представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен нощен труд, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба - 10.02.2021 г. до окончателното изплащане на задължението;сума в размер на 375,55 лв., представляваща мораторна лихва;сума от 400 лв., представляваща адвокатско възнаграждение;сума от 156,88 лв., представляваща дължима държавна такса;сума от 120 лв., представляваща възнаграждение за вещо лице.

С обжалвания съдебен акт първоинстанционният съд е уважил изцяло предявените обективно съединени искове по чл. 178, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 187, ал. 5, т. 2 (каквато разпоредба счита ,че не съществува към датата на предявяване на иска) от ЗМВР и по чл. 86 от ЗЗД.Счита обжалваният съдебен акт за неправилен, поради нарушение на материалния закон и необоснован в мотивите си, а от там и в осъдителната част. Твърди ,че за да постанови този краен правен резултат първоинстанционният съд е изложил мотиви, съдържащи вътрешно противоречие. От една страна - за приложимост на

отменен подзаконов на ЗМВР нормативен акт, поради празнота в действащия, а от друга - за приложимост на подзаконов на КТ нормативен акт, поради препращаща норма на ЗМВР. Районният съд се е позовал и на неотнositимата към конкретния спор разпоредба на чл. 67, ал. 3 ЗДСл, според която минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени, размерите на допълнителните възнаграждения по ал. 7, т. 1-5, както и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. Счита, че в случая районният съд е прибягнал до аналогия на закона съгласно чл. 46, ал. 2, изр. първо от Закона за нормативните актове. За трите групи служители в МВР (по чл. 142, ал. 1 от ЗМВР) една и съща правна материя: възникването, изменението и прекратяването на правоотношенията, статута, правата, задълженията, работното време, почивките и отпуските, възнаграждението, дисциплинарната и имуществената отговорност, закрилата, синдикалното сдружаване и др., счита, че е регламентирана в три различни нормативни акта - ЗМВР, Закона за държавния служител (ЗДС) и Кодекса на труда (КТ), т.е. ЗМВР съдържа специални правни норми, които счита, че са относими само към правоотношенията с конкретните правни субекти. По аргумент от чл. 142, ал. 2 вр. ал. 1, т. 1 ЗМВР страните по делото са обвързани от служебно правоотношение, регламентирано от ЗМВР и подзаконовите нормативни актове по неговото прилагане. Счита, че статута на ищеца е уреден в пълнота в ЗМВР и издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове. В приложимата за процесното служебно правоотношение правна уредба счита, че не е предвидено субсидиарно прилагане на разпоредбите на други нормативни актове, в т.ч. общото трудово законодателство. Нито в ЗДС, нито в ЗМВР има непряко препращане към нормите на КТ - че за неуредените в тези закони случаи КТ се прилага "съответно", а напротив, във всички случаи, в които законодателят е счел, че материята следва да се уреди идентично на тази в КТ, препращането е пряко, чрез посочване на конкретните правни норми, като напр. съгласно чл. 50а ал.2 ЗДС относно допустимостта, продължителността, отчитането и заплащането на извънредния труд се прилагат съответните разпоредби на КТ, т.е. Глава седма, раздел II КТ; чл. 63 ЗДС постановява, че ползването на отпуски от държавните служители става при условията, по реда и в размерите, предвидени в чл. 162 - 167а КТ; чл. 180, ал. 1 - ал. 4 ЗМВР също препращат относно отпуските и специалната закрила на някои категории държавни служители в МВР към КТ; чл. 88, ал. 2 ЗМВР сочи, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22.00 и 6.00 ч., се ползват със специалната закрила по КТ и др. Намира, че ЗМВР е **специален** нормативен акт, регламентиращ статута на част от служителите, работещи в системата на МВР, като обосновава различен метод на правно регулиране на работното време, трудовото възнаграждение и др. С оглед специалния характер на акта, размерът на дължимото допълнително възнаграждение следва да се определи съобразно специалните правила, посочени в закона и издадените по силата на изрична законова делегация подзаконови нормативни и административни актове. Непълнота в закона би

била налице при липса на специална нормативна уредба, каквато счита че не е налице в настоящия случай. За положения от служителите извънреден труд и нощен труд са налице специални нормативни актове, които регулират правоотношенията между страните по делото. Намира ,че НСОПЗ е подзаконов нормативен акт, издаден по приложение на КТ, поради което не може да се прилага субсидиарно, нито по аналогия в хипотези, за които е налице специална правна уредба. Претенцията на ищеца за заплащане на извънреден труд, изчислена след преобразуването на положен от него нощен труд като работещ на 12-часови смени по правилата на чл. 9 от НСОПЗ, се основава на нормативен акт, който счита ,че не може да намери приложение в служебното правоотношение между страните, поради което е изцяло неоснователна. Твърди ,че основавайки се на законовата делегация на чл. 187, ал. 9 от ЗМВР министърът на вътрешните работи е издал приложимите през процесния период Наредба № 8121з-776/2016 г., Наредба № 8121з-36/2020 г., Наредба № 8121з-1174/2020 г. и Наредба № 8121з-1353/2020 г. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Счита ,че е видно от приетата по делото експертиза , че нощния труд, който ищеца е полагал е 8 часа. Съгласно неправилно приложената от съда норма на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ „При сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място“ Същата е приложима за труда, положен от служители и работници, чийто статут е уреден в Кодекса на труда и издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове. Регламентираната в КТ продължителност на нощния труд е по-малка от продължителността на дневния труд - 7 часа нощен труд и 8 часа дневен труд. В тази хипотеза, с цел изравняване заплащането на изработеното при полагане на нощен труд с изработеното при полагане на дневния труд, счита ,че се прилага разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ. За служителите на МВР, за които се прилагат разпоредбите на ЗМВР и издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, с оглед специфичния характер на работа, намира ,че е установена еднаква продължителност за дневния и за нощния труд, а именно 8 часа (арг. чл. 187, ал. 1 и ал. 3 от ЗМВР). Тъй като в КТ е предвидена различна продължителност на допустимия нощен труд в сравнение с дневния такъв, законодателят е използвал математически алгоритъм, чрез който нощният труд се приравнява на дневен, за да стане възможно събирането му с отработените дневни часове, съпоставянето му с нормалната продължителност и съответно констатиране налице ли е положен извънреден труд. Превръщането става чрез умножаване на отработените нощни часове с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. $8 : 7 = 1,143$. Предвиденото в чл. 9, ал. 2 НСОПЗ (за която наредба изрично е посочено в чл. 2, ал. 3, че не се прилага за служителите по трудово

правоотношение в държавната администрация, за които се прилага чл. 107а КТ, и в този смисъл още по-малко тази наредба счита ,че е приложима за държавните служители по ЗДС и ЗМВР) превръщане на нощния труд в дневен цели да установи, дали в рамките на съответния отчетен период има положен извънреден труд. Намира ,че различието на двете правни уредби е обяснимо със спецификата на функционалните задължения на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, пряко обусловена от значимостта на обществените отношения, с които е свързано изпълнението на техните функции. Счита ,че тази специфика обуславя и редица други различия именно по отношение обема на полагания труд. За разлика от работниците по трудови правоотношения, спрямо които съгласно чл.143 ал.2 КТ извънредният труд е изрично забранен и не може да надвишава 150 ч. годишно в хипотезите на чл.144 КТ, когато е допустим, при държавните служители в МВР съгласно чл.187 ал.7 ЗМВР извънредният труд не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно, като при бедствия и други извънредни ситуации се допуска извънредният труд да надвиши тези норми до 25 часа на тримесечен период и до 100 часа годишно. Намира ,че тези различия не аргументират извод за дискриминационно третиране на конкретната категория служители, защото адекватно на по-неблагоприятните условия, завишени изисквания и ограничения при полагане на труд в сравнение с работещите по трудови правоотношения лица и другите държавни служители, за служителите в ЗМВР са предвидени редица компенсационни механизми, допълнителни материални стимули и нематериални блага, от каквито нито работещите по трудови правоотношения, включително и тези в системата на МВР, нито останалите държавни служители се ползват. Първоинстанционният съд счита ,че е допуснал още едно нарушение на материалния закон. Приел е, че на ищеца се дължи допълнително възнаграждение за нощен труд по предявени иски с правно основание относимо към извънреден труд. Намира ,че неправилността на решението по главния иск влече неправилност и на решението в частта, с която съдът е уважил акцесорния иск за заплащане на обезщетение за забава с правно основание чл. 86 от ЗЗД. Поради това моли въззивния съд да постанови решение, с което да отмени изцяло като незаконосъобразно и необосновано първоинстанционното решение, постановено по гр. дело № 169 по описа за 2021 г. на районен съд - С., и вместо него да постанови отхвърляне на исковите претенции, предявени от ищеца П. М. Т., от гр. Р., против Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР. Претендира разноси за двете съдебни инстанции.

В законният срок е постъпил **писмен отговор** с вх. №6475/09.11.2021г. от П. М. Т. от гр.Р. чрез адв.И.Г.,който намира че въззивната жалба е неоснователна и моли въззивния съд да потвърди изцяло като законосъобразно и обосновано обжалваното решение на районен съд –С. Счита ,че съдебната практика по тези иски е еднопосочна и исковата претенция е напълно доказана по основание и размер. Претендира за направените разноси във въззивната инстанция.

В съдебно заседание пред окръжен съд –С. жалбоподателят ГД

„Гранична полиция“ гр.С. редовно призован ,не изпраща представител Постъпило е писмено становище от юриск. Т.Ц. ,с което поддържа депозираната въззивна жалба по подробни съображения ,изложени в нея ,изразява становище по съществото на спора Претендира юриск.възнаграждение и прави **възражение за прекомерност** на адв. възнаграждение на пълномощника на П. М. Т.

Въззиваемият П. М. Т. редовно призован ,не се явява Вместо него пълномощникът му адв.И.Г. поддържа становище че въззивната жалба е неоснователна , моли съда да потвърди изцяло обжалваното решение .като законосъобразно и обосновано постановено Претендира разноски по представен списък по чл.80 ГПК

С.ският окръжен съд намира ,че въззивната жалба е **процесуално допустима** Депозирана е от надлежно упълномощен процесуален представител , в законният срок , с внесена държавна такса и при наличие на правен интерес от търсената защита.

Разгледана по същество е **неоснователна** по следните съображения:

С.ският окръжен съд констатира ,че няма спор по делото ,че П.М. Т. за процесния период **10.02.2018г-10.02.2021г.** е изпълнявал служебните си задължения на длъжност „оперативен дежурен център от сектор „Регионален координационен център „ към РД „Гранична полиция“ –МВР.

В районен съд е била назначена , изслушана , приета и неоспорена СИЕ която установява ,че П.Т. е със статут на държавен служител, като на смени, всяка с продължителност 12 часа, съгласно изготвени месечни графици, при сумирано отчитане на работното време. Размерът на отработените часове нощен труд , след приравняването им по методологията в Наредбата за структурата и организацията на работната заплата – чл.9, ал.2 е 1 957 и така разликата е 245 часа. Общата сума на неначислените и неизплатените възнаграждения за положения нощен труд за периода 01.01.2018г.- 10.02.2021г., преизчислен съгласно посочената Наредба за структурата и организацията на работната заплата за П.Т. е **2 672,33 лева** , подробно посочени в таблица, включително и положения през официални празници. Според заключението по СИЕ размера на търсената лихва за забава за всеки тримесечен период върху сумата за разликата между положения нощен труд и изчисления е **373,55 лева**. В заключението си вещото лице сочи, че положения от П.Т. труд през исковия период , чието заплащане се иска, представлява извънреден такъв, който надхвърля установената продължителност на нощните смени.

Въззивният съд намира, че решението на районен съд –С. в обжалваните части следва да се потвърди, като се имат предвид изложените от С.ския районен съд мотиви на основание чл.272 ГПК.

По оплакванията в жалбата и допълнителните доводи с оглед решението от 24.02.2022 г. на СЕС по дело С-262/2020, заради което сегашното беше спряно, настоящият състав съобразява следното: Съгласно чл. 176 ЗМВР, brutното трудово възнаграждение на държавните служители в МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, между

които по т.3 на чл. 178, ал. 1 ЗМВР е възнаграждението за извънреден труд. Редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсиране работата на държавните служители извън редовното работно време и др. се определя на основание чл. 187 ал. 9 от ЗМВР /преди изменението с ДВ бр. 60/07.07.2020 г./ от министъра на вътрешните работи. В ал.3 от чл.187 от ЗМВР е посочено, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за период от три месеца. Според ал.5 на чл.187 ЗМВР, работата извън редовното работно време се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни - за служителите на ненормиран работен ден; 2. възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на отчетен период - за служителите, работещи на смени. В ал.9 е предвидено, че редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

В периода от 01.04.2015 г. до 10.12.2019 г. са действали последователно Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. (в сила от 01.04.2015 г.) и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. (в сила от 02.08.2016 г.), издавани от министъра на вътрешните работи и всяка от тях е уреждала реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР. Текстовете на чл.3, ал.3 и в двете наредби са идентични. Според тях, при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 06,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Наредба №8121з- 407/11.08.2014 г. е отменена с приемането на Наредба №8121з-592/25.05.2015 г., издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 40 от 02.06.2015г.. Наредба №8121з-592/25.05.2015 г. от своя страна е отменена с Решение № 8585 от 11.07.2016 г. на ВАС по адм. дело №5450/2016 г., влязло в сила от датата на постановяването му и обнародвано на 29.07.2016 г. Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. е отменена изцяло с Решение № 16766 от 10.12.2019 г. по адм.д. №8601/2019 г. на ВАС. Също така, чл.187 ЗМВР е изменен със ЗИДЗМВР, обн. В ДВ, бр.60/2020 г., в сила от 10.07.2020 г.; както и със ЗИДЗМВР, обн. в ДВ, бр.85/2020 г., в сила от 01.01.2021 г., с някои изключения. След отмяната от ВАС на горните наредби от 2015 и 2016 г., и предвид уважената част от иска за периода 01.07.2017 г. – 03.08.2020 г., отношенията между страните следва да се уреждат от предхождащата ги Наредба №8121з-407/11.08.2014 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР, обн. в ДВ, бр.69 от 19.08.2014 г.,

отм. с ДВ, бр.40 от 2.06.2015 г., в сила от 1.04.2015 г., в чийто чл.31, ал.2 изрично е било предвидено, че: „При сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 и 6,00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143. Полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период.“ Издадените след нея и отменени от ВАС две наредби не регламентират отчитане на отработените часове нощен труд с коефициент, аналогично на чл. 31, ал. 2 от наредбата от 2014 г. Така при липса на изрична законова регламентация и при предвиденото сумирано отчитане на отработените часове, но непосочен алгоритъм за преизчисляване, следва субсидиарно да се приложи разпоредбата на чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Прилагането на НСОРЗ следва и от принципа, че размерите на допълнителните възнаграждения не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. Съгласно чл.9, ал.2 от НСОРЗ, при сумарно изчисляване на работното време, нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за дневно отчитане на работното време. Приложимият коефициент за преизчисляване на нощния труд в дневен е 1,143, получен при деление на нормалната продължителност на дневното /8 часа/ и нощното работно време /7 часа/. Противното разбиране, изложено във въззивната жалба, би поставило държавните служители в системата на МВР в неравностойно положение както спрямо останалите държавни служители, така и спрямо служителите и работниците по трудово правоотношение, които получават допълнително възнаграждение за извънреден труд. В този смисъл е решение № 311/08.11.2019 г. по гр. д. № 1144/2018 г. на ВКС, което е с предмет заплащане на други допълнителни възнаграждения на държавни служители в МВР, но дава принципно разрешение за субсидиарно прилагане на друг закон при липса на изрично уредено заплащане в ЗМВР; посочено е, че положителният отговор на въпроса за приложение на субсидиарни разпоредби е в съответствие с основния принцип на равенство и недопускане на дискриминация, закрепен в чл. 6 от Конституцията на РБ и чл. 14 от ЕКЗПОЧС. Следва да намери приложение принципът за законност, уреден в разпоредбата на чл. 5 от ГПК – когато съдът констатира непълнота или неяснота на закона, следва да приложи общия им разум и да основе решението си на основните начала на правото, обичая или морала. Липсата на уредба може да бъде преодоляна по реда на чл. 46, ал. 2 ЗНА - аналогия на закона, като се приложи общата уредба на трудовите правоотношения в тази насока. Тук следва да се отчете, че въззиваемият е лице със статут на държавен служител – чл. 142 ал. 1 т. 1 от ЗМВР. По отношение на работното време, почивките и отпуските на държавните служители чл. 50а, ал. 2 ЗДС предвижда субсидиарно приложение на КТ относно допустимостта, продължителността, отчитането и заплащането на извънредния труд. ЗДС и ЗМВР, както и горните наредби, съдържат специални норми, уреждащи ограничен кръг специфични правоотношения, а именно тези, засягащи лицата със статут на държавни служители от структурите на МВР. Както ЗДС, така и ЗМВР могат да регламентират отношения, уредени от институтите на КТ по

начин различен от уредбата на Кодекса, но не такъв, че да бъде влошено положението на лицата, спрямо които се прилагат правните разрешения, предвидени в КТ. Определеният максимален брой часове нощен труд от 8 часа съгласно чл. 187, ал. 3, изречение последно ЗМВР не установяват нормална продължителност на нощния труд, а представляват максималният брой часове нощен труд, допустим за полагане от служителите по ЗМВР. В чл. 187, ал. 3 изречение последно ЗМВР /до изменението с ДВ бр. 60/07.07.2000 г./ е посочено, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22, 00 и 6, 00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24- часов период. Посочената разпоредба не определя продължителността на нощния труд по ЗМВР, която да е осем часа, а не седем часа, както е за работещите по трудово правоотношение, което да налага приложението на коефициент 1, а не на коефициент 1, 143. По-скоро нормата разрешава полагане на нощен труд средно в размер на 8 часа за всеки 24- часов период, без да изключва приравняването му към дневния и съответно, без да изключва приложение на правилата за заплащане на извънреден труд, когато такъв е положен. От друга страна, съгласно чл. 187, ал. 1 ЗМВР /до изменението с ДВ бр. 60/07.07.2020 г./, нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица (така е посочено и в чл. 2 ал. 1 от трите Наредби от 2014 г., 2015 г. и 2016 г.). Тълкуването на тази разпоредба налага аналогични правни изводи на тези по приложението на чл. 136, ал. 1 -3 КТ, според които нормалното работно време е установено за работния ден и за работната седмица, като за работния ден то е продължителността му в рамките на едно денонощие - 8 часа, а за работната седмица, която е 5-дневна - 40 часа, като продължителността на работния ден е установена с оглед на дневната, а не на нощната част от денонощието. Работното време се дели на два вида: дневно (или денно), при което трудът се полага през денната част на денонощието, и нощно работно време, при което трудът се полага през нощната част на денонощието, което от своя страна е обусловило и отделната регламентация на нощния труд в чл. 140, ал. 1 КТ. В писмо изх. № 94-НН-198 от 29.08.2011 г. на МТСП е посочено, че когато нормалната продължителност на работното време е 8 часа (чл. 136 КТ) и нормалната продължителност на работното време е 7 часа (чл. 140, ал. 1 КТ), отношението е 8ч/7 ч., т. е. коефициентът за превръщане на нощните часове в дневни е равен на 1, 143, като целта на този коефициент е да определи така възнаграждението на работника или служителя, че когато той работи 7 часа през нощта, да получава възнаграждение за 8 часа. Посочено е също така, че в тези случаи служителят не работи извънредно по смисъла на чл. 143, ал. 1 КТ. Сумираното изчисляване на работното време е форма на отчитане на работното време, при която установената нормална продължителност на работното време се спазва средно за определен по[1]продължителен период от време, който в процесния случай е тримесечен. В тази насока от неоспореното заключение по счетоводната експертиза е видно, че с оглед броя на нощните смени, всяка от по 8 часа, след превръщането на отработените нощни часове в дневни,

полученият брой часове надхвърля установеното работно време, поради което разликата се явява извънреден труд. Т.е., при съпоставката с общия брой нощни часове за периода като норма часове, разликата е извън тази норма и е извънреден труд. Поради това липсва смесване на понятията „нощен труд“ и „извънреден труд“ от районния съд. Изложените дотук изводи не противоречат и на постановеното решение от 24.02.2022 г. на съда на ЕС по дело C-262/2020, образувано по преюдициално запитване от РС- Луковит по дело със същия предмет на спора. С това решение не се отговаря конкретно на основния спорен по настоящето дело въпрос относно приложимостта на общата правна уредба на трудовите правоотношения и в правоотношенията с държавните служители в МВР, доколкото в обхвата на компетентността на СЕС са включени общностните норми и вътрешноправните разпоредби, които съдържат такива норми, а не националното право и функцията на този съд е не да тълкува националните правни норми. Независимо от това следва да се подчертае, че съда на ЕС е достигнал до същите правни изводи, въз основа на които по-голяма част от българските съдилища (в това число и настоящият) до този момент са постановили решенията си, а именно: че чл.8 и чл.12,б. „а“ от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 04.11.2003 г. относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкува в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор, като полицаите и пожарникарите, е по[1] кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня, но при всички случаи в полза на тези работници трябва да има други мерки за защита, под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. Посочено е, че Директива 2003/88/ЕО, макар да не налага да се приеме особена норма, която специфично да урежда нормалната и пределна продължителност на нощния труд, задължава държавите-членки да следят да е гарантирано спазването на принципа за защита на безопасността и здравето на работниците, като в полза на полагашите нощен труд работници да има други мерки за защита. В т.79 от решението на СЕС е посочено, че „ако не е основана на обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различните категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на съюза и би налагала в такъв случай националният съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба на първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и да достигне до разрешение, съответстващо на преследваната от нея цел. Както е установено по делото и съгласно натрупана съдебна практика, в ЗМВР такива мерки не са предвидени поради липсата на изрична регламентация за възможността положеният труд да бъде адекватно възмезден. В тази връзка сочените от процесуалния представител на

жалбоподателя "компенсационни механизми" като например това, че служителите имат 30 дни платен годишен отпуск и за всяка прослужена година получават по 1 ден допълнително включително и за приравнения трудов стаж, че получават завишено заплащане, обезщетения и т.н. Относно посочените допълнителни материални стимули и нематериални блага, предвидени в ЗМВР за служителите, не може да се приеме, че представляват допълнителна защита или обезщетение по смисъла на Директивата и решението на СЕС по преюдициалното запитване. Тези придобивки ползват всички служители на МВР, а не само полагащите нощен труд, поради което на тях не може да се придава качеството на обезщетение, след като не са насочени специално към категорията служители, полагащи нощен труд, нито пък се предоставят поради и съобразно продължителността на труда им през нощта, а обхващат всички, работещи в системата на МВР. Следователно, с оглед даденото в решението на СЕС разрешение, нощният труд на служителите по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР следва да бъде обезщетяван, но в специалния ЗМВР и наредбите по неговото прилагане не е предвидено такова обезщетение, което да компенсира своеобразната тежест на нощния труд, нито пък има методология за изчисление на такова обезщетение, каквато е имало в отменената Наредба от 2014 г. В решението на СЕС е изложено, че липсата на механизъм в следващите наредби от 2015 и 2016 г. за преобразуване на нощните часове в дневни се обясняват със съображения от правен и икономически порядък, но подобен аргумент видимо не отразява допустимата от закона цел, годна за обоснове разглежданата в главното производство разлика в третирането на работниците от частния и от публичния сектор, в частност полицаите и пожарникарите.

С изменението на разпоредбата на чл.187, ал.1 и 4 от ЗМВР, обнародвано в ДВ бр.60/2020г., в сила от 11.07.2020г., с което е предвидено по ал.1, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период, както и че според ал.4, при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни, с **коефициент 1**, а не с коефициент 1,143, както е по КТ и по ЗДСл. **неравенството** в третирането на държавните служители в МВР по чл.142, ал.1, т.1, полагащи нощен труд, е закрепено законово, като не е съобразено с Директива 2003/88 ЕО, с Хартата на основните права на Европейския съюз, с практиката на СЕС, както и с разпоредбата на чл.188, ал.2 от ЗМВР, която предвижда, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22, 00 и 6, 00 ч., се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда. По този начин посочените служители в МВР се поставят в неравностойно положение спрямо работещите по трудови договори по КТ и държавните служители по ЗДСл. В случая разликата в третирането на тази категория служители, каквито са полицаите и пожарникарите, не се основава на обективен и разумен критерий и не е свързана с допустима от закона цел, както е посочено в Решението на СЕС по дело C-262/2020, с което се приема, че обяснението за липсата на механизъм за преобразуване на нощните часове труд в дневни в специалния закон със съображения от икономически и правен порядък не могат да се приемат като аргументи и не могат да представляват

цел от общ интерес. След като преди отмяната на Наредба № 8121-407/11.08.2014г. тези служители са били еднакво третирани с останалите държавни служители, полагащи нощен труд, чиито правоотношения са уредени вЗДСл. и с тези, работещи по трудови договори по КТ, а впоследствие със законодателното изменение на чл.187 от ЗМВР,обнародвано в ДВ бр.60/2020г. и наредбите по неговото прилагане, държавните служители по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР са поставени в неравностойно положение, без да е обоснована тази разлика в третирането им с обективен и разумен критерий, като се приема, че бюджетните съображения не могат да бъдат такъв критерий, то разпоредбите на чл.187,ал.1 и ал.4 от ЗМВР, които въвеждат разлика в третирането на определената категория служители, каквито са полицаите и пожарникарите в сравнение с другите категории работници и служители, намиращи се в сходно положение, са несъвместими с правото на Съюза и налага съдът да тълкува тези разпоредби като вземе предвид не само текста, но и контекстът и целта на съответните разпоредби от правото на съюза, както и цялостното вътрешно право. Съгласно чл.5,ал.4 от КРБ, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила са част от вътрешното право,като те имат предимство пред вътрешните норми, които им противоречат. Като се има предвид, че т.1 от решението на СЕС посочва, че във всички случаи в полза на тази категория работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд и след като разпоредбата на чл.188,ал.2 от ЗМВР по отношение на нощния труд препраща към закрилата по КТ, то поради несъвместимостта на чл.187,ал.4 от ЗМВР с правото на Съюза ще следва да се приложи закрилата по КТ, респективно по чл.9,ал.2 от НСОПЗ и преизчисляването на часовете положен нощен труд в дневен да става с коефициент 1,143,в какъвто смисъл са мотивите на районния съд.

На основание чл.78, ал.1 ГПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия направените разноски във въззивното производство,представляващи адв. възнаграждение за адв.И.Г. в размер на 400 лв. Неоснователно е възражението за прекомерност на това възнаграждение. Спорът не е без каквато и да е правна сложност, изложени са от пълномощника на въззиваемия и доводи по решението на СЕС от 24.02.2022 г.депозирани е писмен отговор на въззивната жалба ,писмена защита и пълномощника се е явил в съдебно заседание, затова жалбоподателят следва да поеме пълния размер на тези разноски.

Водим от гореизложеното С.ският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 264/ 26.07.2021 г., постановено по гр. дело № 169 / 2021 г. по описа на районен съд – С.,като законосъобразно и обосновано постановено.

ОСЪЖДА Главна Дирекция „Гранична полиция“ МВР гр.С.
да заплати в полза на П. М. Т. , ЕГН-***** разноси за въззивната
инстанция в размер на 400/четристотин /лева .

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____